

Jákób - Keljünk fel, és menjünk fel Bételbe!

Paris reidhead

Elhangzott New Yorkban, a Gospel Tabernacle gyülekezetben, 1962. január 21-én, vasárnap délelőtt.

Forrás: [Jacob](#)

Lapozzunk az 1Mózes 35. részéhez. Ma reggel mély teher nyomja a szívemet, hogy megosszam veletek az Ő Igéjének bizonyágtételét, aminek ezt a címet adtam: Keljünk fel, és menjünk fel Bételbe! A 35. fejezet 1. versével kezdem:

„Isten ezt mondta Jákóbnak: Kelj fel, eredj föl Bételbe, és ott telepedj le! Csinálj ott oltárt Istennek, aki megjelent neked, amikor bátyád, Ézsau elől futottál. Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Vessétek el az idegen isteneket, akik nálatok vannak, tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok másík ruhát. Azután keljünk fel, és menjünk föl Bételbe, hogy oltárt készítsék ott Istennek, aki meghallgatott engem nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Áadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind és füleikből a függőket. Jákób pedig elásta azokat a Sikemnél álló tölgyfa alatt. És elindultak, de Isten rettentése volt a körülöttük való városokon, ezért nem üldözték Jákób fiait."

Az Úr tegye számunkra élővé és valóságossá ezt az igét. A Jelenések 2,4-5-ben az Úr Jézus Krisztus szavai vannak följegyezve, amelyek szinte teljes mértékben megfelelnek a következő felszólításnak: „Keljünk fel, menjünk fel Bételbe”. Urunk, Jánoson keresztül, akinek mindezt kijelentette, azt mondja: „Van valami ellened, mert elhagytad első szeretetedet. Emlékezzél tehát meg, honnan estél el, és térj meg, és cselekedd az első cselekedeteket” (KJV); „Kelj fel, menj fel Bételbe.”

Az 1Mózes 28. fejezetében olvashatjuk, hogy Jákób adta a Bétel nevet annak a helynek, amelynek korábban Lúz volt a neve. Ez egy kisváros volt, körülbelül 20 kilométerre Jeruzsálemtől északra, a Sikembe vezető úton. Isten ott nyilatkoztatta ki magát Jákóbnak a kegyelem Isteneként. Minden egyes pátriárka egy-egy fontos igazságra mutat rá a hívő Krisztusban való életével kapcsolatban: Ábrahám Isten szuverenitásáról tesz tanúságot a keresztény ember számára, Izsák az isteni fiúságról beszél, Jákób pedig az isteni kegyelemről.

Jákób először az igazságszolgáltatás elől menekülve érkezett Bételbe, miután becsapta apját és átverte testvérét, Ézsaut. Anyja, emlékezve arra, hogy Isten megígérte neki, hogy Jákób kapja az elsőszülöttségi jogot, összejátszott vele, és az ígéret teljesítésének eszközét kivette az Úr kezéből. Kételkedve abban, hogy Isten ezt meg tudja tenni, Jákób maga intézte el a dolgot úgy, hogy kecskebőrrel borította be a karját, és utánozta Ézsau hangját. Ezután, féltve az életét, elmenekült Ézsau haragja elől; elhagyta Beérsebát és Háránba ment. Amint beesteledett, egy sivár, sziklás, sík vidékhez ért, amely kaktuszokkal és egyéb kellemetlen dolgokkal volt tele. A puszta földön feküdt le a porban, párna gyanánt egy kő, takaróul pedig a sötétség szolgált számára.

Milyen találó kép ez a bűnös állapotáról! Milyen találó kép ez rólad és rólam, amikor Isten igazságossága és haragja elől menekülve ránk esteledett, és arccal a porban találtuk magunkat! Hiszem, hogy ez az egyetlen hely, ahol Isten kinyilatkoztathatja kegyelmét. Azért térnek meg ma olyan kevesen, mert annyira vonakodnak hagyni, hogy Isten elvigye őket oda, ahol Jákób volt: lent a porban, arca borulva, sötétségbe burkolózva, aludva. Amikor ez bekövetkezhet, amikor szeretetének eszközei munkálkodnak a bűnös szívében, akkor meglátjuk a valóságot: Isten szeret segíteni a tehetetleneken. Amikor teljesen méltatlannak és erőtlennek érezzük magunkat, amikor semmit sem tudunk hozni Neki, és amikor ezt tudjuk, akkor vagyunk igazán esélyesek a kegyelemre. A kegyelem csak a méltatlan bűnösnek mutatkozhat meg. És Jákób ebben az állapotban volt. Amikor félelemmel telve, az

igazságszolgáltatás és testvére haragja kísértetétől üldözve menekült, hogy mentse az életét, Isten éppen ott, azon az éjszakán adta neki azt a földet. Isten mennyire szereti megtalálni azt az embert, akinek semmije sincs, csak a saját bűne, nyomorúsága és tisztátalansága, aki teljesen tehetetlen és reménytelen, - és neki adni mindent. Egyetlen feltétele van: aki részesülni akar Isten kegyelméből, annak előbb a porba kell hullnia, összetörve, arcra borulva. És így történt, hogy amikor Isten el tudta juttatni Jákóbot - és téged - erre a pontra, akkor tudta kijelenteni az Úr Jézus Krisztust. Ezt tapasztalta meg Jákób, a felébredt bűnös, a szökevény.

Az álom, amelyet Isten adott Jákóbnak, Krisztus kinyilatkoztatása volt, mert Isten megerősíti ezt a János 1,51-ben, miszerint a Jákóbnak adott álom Krisztusról szól. Ha ez az igevers nem létezne, valaki vitatkozhatna velem, mondván, hogy Jákób létrája valami másra utal, mint Jézusra, de ennek az igeversnek köszönhetően bizonyossággal állíthatom, hogy Jákób látta Krisztust. „És azt mondta neki: Bizony, bizony mondom nektek, meglátjátok majd a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára." Maga az Úr Jézus Krisztus volt az, aki áthidalta a föld és az ég közötti végtelen távolságot. Senki más nem tudott utat törni a pokol hatalmas tátongó szája fölött, és Isten haragját, ítéletét és igazságosságát kielégíteni, csak Isten Fia. A mi Urunk maga lett az út. Ő a létra: „Isten angyalai felszállnak és leszállnak az Emberfiára". „Ő az út, az igazság és az élet" (Jn 14,6), és Krisztusnak ez a kinyilatkoztatása Jákóbnak adatott.

Azt is látjuk, hogy Jákób reakciója hitből fakadt, mert az 1Mózes 28,16-17 szerint „Jákób pedig fölébredve álmából ezt mondta: Bizonyára az ÚR van e helyen, és én nem tudtam." Félt. Jelen volt a félelemnek az az üdvös munkája, amely nélkül senki sem láthatja az Urat, mert először a Szent Szellem a szolgaság Szellemeként munkálkodik, hogy megszülessen a bűnösben az istenfélelem. Jákób tehát, miután meglátta az Urat, joggal félt. Felkiáltott: „Megrémültem azért, és így szólt: Mily félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és az ég kapuja." (1Móz 28,17). Felismerte, hogy csak Isten tudja betölteni szíve szükségét, és hogy Isten érdemtelenül adott neki kinyilatkoztatást önmagáról. Ezért Istent imádta. Reggel korán felkelt, fogta a követ, amelyen a feje pihent, és imádata jelenként olajat öntött rá. Ott fogadást is tett, mondván: „Ha Isten velem lesz, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ad nekem kenyeret, hogy ehessenek, és ruhát, hogy legyen mibe öltöznöm, és ha békeséggel térek vissza atyám házához: akkor az ÚR lesz az én Istenem" (1Móz 28, 20-21). Ez megegyezik azzal, amit Pál apostol a Róma 10,9-ben ír: „Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz." Szájával megvallotta, hogy az Úr az Isten; Jézus, akít látott, Ő Jehova, és ezentúl az ő Istene lesz.

Az általa kifejezett hitet bizonyítja a névváltoztatás is: Lúz eltávozást, elszakadást jelent. Hol is lett volna Jákób számára alkalmasabb hely az éjszakát tölteni, mint az eltávozás, elválás helyén, mert bizonyára vétke miatt el volt szakítva családjától, és Istentől is. De az elválás helye a megbékélés helyévé lett, mert Isten ott volt, és a neve Lúzról, az elszakadásról, Bételre, Isten házára változott. Ez az a hely, ahol téged is, menekülő bűnöst megtalálhatott, amikor Isten ellen fellázadva a saját utadat követted, és ahol kinyilatkoztatta magát neked azért, hogy Őt féljed; és kinyilatkoztatta a Fiát neked azért, hogy téged megmentsen; és Önmaga felé fordította a szívedet, hogy Őt imádd, és te elfogadtad Őt Úrnak és Istenednek. Ő ezt a helyet, Lúzt, az elszakadás helyét a közösség helyévé, Isten házává tette. És ez az a hely, ahol Jákóbnak maradnia kellett volna. Soha nem lett volna szabad elhagynia ezt a helyet. Isten kinyilatkoztatta magát neki, és Ő elég volt. Talán miután megismerted Jézust, a te szíved az üldözöttől való félelemmel volt tele. Akkor megértjük Jákóbot, aki miután reggel felébredt és imádkozott, elfelejtette, hogy Az, Aki kinyilatkoztatta magát neki, teljes mértékben képes arra, hogy megőrizze őt és megadja neki mindazt, amit az elsőszülöttségi jog jelentett. Ezért, bár megkapta ezt a kinyilatkoztatást, továbbra is lázadva menekült.

Ezután Jákób Paddan-Arámba érkezett, ahol találkozott Ráhellel. Ez a találkozás nem pusztán véletlen volt, hanem kétségtelenül Isten rendezte így. Jákób beleszeretett Ráhelbe, megtudta, hogy ki ő, és belépett Lábán szolgálatába, hogy valahogyan elnyerje őt feleségül. Isten megengedte Jákóbnak - aki már bízott Krisztusban, de még mindig menekült az áldás helyéről -, hogy megtanuljon néhány leckét. Jákóbnak szembe kellett néznie a múltban elkövetett tetteinek következményeivel, és Jákóbot, akinek a neve csaló, Lábán kétszer is becsapta a bérét illetően. A Zsidók 2,2-ben azt olvassuk, hogy „minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését.” A Paddan-Arámban töltött 30 év tehát arra volt hivatott, hogy Jákóbot szemtől szembe hozza Isten gondviselő ítéletével. De el kellett jönnie annak az időnek is, amikor haza indulhatott. Nem volt megelégedve. Voltak feleségei és gyermekei, volt sok nyája és csordája, és több volt a vagyona, mint amennyit Izsák adhatott volna neki, ha ott maradt volna az elsőszülöttségi jogért. Most mégis vissza kellett mennie, mert valamikor megízlelt valamit Istenből, valami történt ott vele. Most magányos és idegen volt, nem volt semmi, ami kielégíthette volna. Jákóbnak vissza kellett mennie - még ha ez azt is jelentette, hogy találkozik Ézsauval -, mert egyszer a múltban Isten már kinyilatkoztatta magát neki, és ezért tudta, hogy a szívében lévő vágyat nem lehet feleségekkel, gyermekekkel, nyájakkal vagy csordákkal betölteni. Neki Isten kellett!

Lábán ragaszkodott ahhoz, hogy Jákób ne menjen el. Valahányszor valaki felkerekedik, hogy visszatérjen az Atya házába, mindig lesznek Lábánok, akik rábeszélik arra, hogy ne menjen el, mert a hívő szegényéből hasznot húznak. Lábán könyörgött neki, hogy maradjon, mondván: „Áldott vagyok miattad.” De Jákóbnak vissza kellett térnie. Jákób azonban még most sem volt kész arra, hogy bízjon apja Istenében, ezért megvárta, amíg Lábán háromnapi távolságra volt a nyájakkal, majd titokban elindult a családjával és a nyájaival. Mivel tudta, hogy találkozni fog Ézsauval, útközben sok gondos előkészületet tett. Féltve az életét, megparancsolta a szolgáltnak, hogy vigyenek gazdag ajándékokat a testvérének. A szolgálk átkeltek a patakon, látták, hogy Ézsau négyszáz emberrel jön, és visszatértek Jákóbbal a hírrel. A szíve tele volt félelemmel. Menekült, bár senki sem üldözte. A lelkiismeretét bűntudat terhelte, egy perc nyugta vagy békéje sem volt, de tudta, hogy tovább kell mennie.

Miután mindenféle tervet kigondolt, és mindent megpróbált, amit csak tudott, eljött az idő, amikor imádkoznia kellett. Mózes 1. könyvének 32. fejezetében találjuk Jákób imáját, az első imát, amelyet a Biblia feljegyez. Korábban még egyetlen más imát sem jegyeztek fel teljes egészében. Látjuk, ahogy Istenhez kiált: „Ó, atyámnak, Ábrahámnak Istene és atyámnak, Izsáknak Istene” - a szövetségi kapcsolatra hivatkozik. Azonosul apjával, és azonosul azzal a szövetséggel, amelyet Isten kötött Ábrahámval és Izsákkal. És így van ez, kedveseim, amikor vissza akarunk térni Atyánk házába: emlékeznünk kell a szövetségre - a szövetségre, amelyet Isten a Fiával kötött, és amelyben Isten a mi Urunk Jézus Krisztusért irgalmas és kegyelmes lehet a bűnbánó és megtört szívekhez. Jákób a szövetségi kapcsolatra hivatkozik. Azután pedig Isten biztos Igéjébe kapaszkodik. „URam! Aki azt mondtad nekem.” „URam! Aki azt mondtad nekem.” Végső soron, minden hitnek Isten Igéjén kell alapulnia. Imájában tehát nem kizárólag az Istennel való szövetségi kapcsolatára támaszkodott, hanem Isten biztos és változhatatlan szavát tette könyörgésének alapjául. Azt mondta: „URam! Aki azt mondtad nekem: Térj vissza hazádba, rokonságod közé, s jót teszek veled.” (1Móz 32,9). Ez a hit, amikor a szív legyőzi a lehetetlent, semmi másra nem támaszkodva, csak Isten Igéjére. „Aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő” megtartja szavát, és Jákób ezt tette (Zsid 11,6). Ezután folytatta az imádságot, teljes mértékben elismerve bűnét és saját méltatlanságát. „Méltatlan vagyok a legkisebb kegyelemre és minden igazságra, amelyet a te szolgáltnak mutattál” (1Móz 32:10, KJV). Itt egy olyan embert látunk, aki kész volt, legalábbis részben, elismerni és megvallani bűneit. „Méltatlan vagyok.” Ez az imádság azonban nem teljes, amíg el nem érünk ehhez az utolsó részhez, ahol Jákób kezdi belátni, hogy az egyetlen igazi és megfelelő indítéka annak, hogy egy ima meghallgatásra találjon, az Isten dicsősége.

„Szabadíts meg, kérlek, a bátyám kezéből, Ézsau kezéből! Félek tőle, hogy rajtam üt, és levág engem, az anyákat a fiakkal együtt. Te pedig azt mondottad: Bizony jót teszek veled, és utódaidat olyanná teszem, mint a tenger homokja, mely meg nem számlálható annak sokasága miatt." (1Móz 32,11-12). Jákób tehát belátta, hogy a védelemért mondott imája nem a gyermekek miatt, nem az anyák miatt, sem nem ő miatta, hanem az ígéretet tevő Isten dicsősége miatt talál meghallgatásra. Ezért imádkozott végül így: Tedd meg ezt a Te dicséretedért és a Te dicsőségedért. Ahhoz, hogy egy ima hatékony és eredményes legyen, megtérő imának, bűnbánó imának, a visszatérés imájának, a szövetségi kapcsolaton alapuló imának, Isten biztos Igéjében bízó imának, bűnvallást és bűnösséget elismerő imának kell lennie, és Isten dicsőségét kell szem előtt tartania, ami az egyetlen valódi oka annak, amiért az ember vágyakozhat Isten válaszára. Jákób tehát visszatért, ahogy neked is vissza kell térned, ha azután, hogy először találkozta vele Bételben, ahol bocsánatot kaptál, eltévelyedtél a világba, a saját akaratod és utad szerint járva. Ez a visszatérés útja. Ez a megkegyelmezés útja. Ez a megbocsátás útja.

Ezután a 32. fejezetben, a 24. verssel kezdődően Jákóbot Penúélben találjuk: „és átment a Jabbók révén. [...] Jákób pedig egyedül maradt, és tusakodott vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig." Szeretett barátaim, sohasem látjuk meg valódi önmagunkat, amíg nem vagyunk egyedül Istennel. Ó, milyen nagyon sokáig ellenállunk, hogy ne kerüljön sor erre az Istennel való találkozásra egyedül, amikor mindenki elhagyott minket, ahogy Jákóbot is elhagyták a szolgálói, a családja, a feleségei, a nyájai és a csordái. Nem maradt semmi, amire támaszkodhatott volna, mert Ézsau könnyen elpusztíthatta volna mindenét. Jákób egyedül maradt. Amikor egyedül vagyunk a szembesülésnek abban az ünnepélyes pillanatában, amikor szellemünk Isten jelenlétében van, akkor rájövünk, hogy egyáltalán nem számít, mit gondolunk magunkról, és az sem számít, mások mit gondolnak rólunk. Az egyetlen kérdés, amelynek ebben a pillanatban jelentősége van, az, hogy *Isten* mit gondol rólunk. És amíg nem vagyunk egyedül, addig ez a kérdés nem igazán érdekel minket. Életünk nagy részét azzal töltjük, hogy megpróbáljuk elérni: jó véleménnyel legyünk magunkról a saját és mások szemében. De Isten a Jákób iránti nagy szeretetében sarokba szorította őt, ahol végre egyedül lehetett Istennel. Azt hiszem, a legjobb ima, amit mondhatunk, a következő: „Istenem, vedd el mindazt, amire támaszkodom, amíg egyedül nem maradok Veled, és meg nem látlak Téged, és nem látom magamat olyannak, amilyen vagyok."

Aztán az Ige azt mondja, hogy „tusakodott vele egy férfiú." Sokan úgy vélik, hogy ez a közbenjáró ima képe, és hogy Jákób küzdött a férfiúval. De az Ige nem ezt mondja. Nem azt mondja, hogy Jákób tusakodott azzal az emberrel, hanem azt mondja, hogy *egy férfiú* tusakodott *Jákóbbal*. Ez az ember Jézus Krisztus volt. Ugyanaz, Akit a létra látomásában látott, most az Úr angyalaként küzdött Jákóbbal. Hiszem, hogy ez Krisztus teofániája - Isten látható alakban való megjelenése. Mintha Isten a kétségbeesésig aggódna Jákóbért, mintha ez lenne Jákób utolsó esélye, hogy Isten elvigye oda, ahonnan nincs kiút, ahol meglátja önmagát. A neve Csaló volt, aki jogtalanul elfoglalta a másik helyét, és addigra már sikerült kiszabadulnia mindazon nyomás alól, amit Isten adott rá. De végül, mivel annyira szerette őt, Isten azt mondta: „Harcolni fogok veled." Ó, milyen nagy szükségünk van arra, hogy Isten ezt tegye veled és velem! Mennyit kell tusakodnia velünk, hogy eljussunk arra a helyre, ahol készek vagyunk megengedni neki, hogy azt tegye velünk, amit akar! Hozzánk hasonlóan Jákób is büszke volt, és meg kellett adnia magát, mielőtt Isten megáldotta volna. De Jákób tartotta magát, megvédte magát, és ellenállt Istennek, akadályozva Isten azon törekvését, hogy megtörje őt és felkészítse őt az áldásra. De Isten túlságosan szerette őt. Isten fel akarta őt magasztalni, fel akarta őt emelni a fejedelmi életre; mérhetetlen áldásokkal akarta őt megáldani, sokkal többel, mint amennyit Lábántól kaphatott volna. De Jákób még nem állt készen rá. Ezért Isten azt tette vele, amit mindannyiunkkal tennie kell: azon a ponton érintette meg őt, ahol a legerősebb volt. Ujját Jákób csípőjére tette, és az az ember, aki

korábban képes volt megszerezni, amit akart, becsapni testvérét és harcolni Lábánnal, most minden ereje odalett; erejének inahúsát megemésztette a tűz, nincs többé. Jákób végre megtört ember lett.

De figyeljük meg a bölcsességét: amikor összetört, elég bölcs volt ahhoz, hogy erősen ragaszkodjon Istenhez. Isten ott érintette meg őt, ahol ereje összpontosult, ott törte össze, ahol erős volt, de Jákóbban megvolt a kétségbeesett ember bölcsessége. Megragadta Istent, belekapaszkodott, mert megértette, hogy „Jó szándékúak a baráttól kapott sebek” (Péld 27,6), és hogy Isten soha sem azért okoz fájdalmat, hogy fájjon, hanem, mint a sebész: azért, hogy meggyógyítson. Isten egyetlen okból érintette meg őt: hogy olyan helyzetbe hozza, ahol több áldást kaphat, mint bármi, amit korábban szerzett, mint bármi, amit meg tudott volna számolni vagy mérni. Jákób azt mondta: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem” (1Móz 32,26). Szeretteim, meg vagyok győződve arról, hogy sokan közületek, akik a győzedelmes életre, a Szellem teljességének életére vágytok, még mindig ennek küszöbén álltok, még mindig a Jabbók-patakján túl vagytok, mert nem kapaszkodtatok Őbelé, így szólva: „Ó Istenem, kész vagyok megsebesülni ott, ahol meg kell sebesülnöm, de nem bocsátlak el Téged, amíg meg nem áldasz engem.” Nincs könnyebb út. A kereszt mindig azt érinti, ami a legkedvesebb. Jákób előreküldte feleségeit, gyermekeit, nyájait. Könnyű volt elveszítenie őket, de most önmagáról és az erejéről volt szó. És a kereszt beléhatolt.

Jákób bölcsességéről tanúskodik, amikor azt mondta: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.” Isten így válaszolt neki: „Mi a neved?” Mi a neved? Csak ennyit kérdezett tőle. Mi a neved? Látom, ahogy Jákób elfordítja a fejét. Nem akarja kimondani a nevét, mert tudja, hogy mi a neve. Mégis azt mondja: a nevem Csaló, a nevem kiszorító, a nevem átverő, a nevem aljas, a nevem ravasz - „Az én nevem Jákób” (1Móz 32,27). Milyen világos kép ez az emberi szívről - a te szívedről és az enyémről! Ezt látja bennünk Isten. Ez a mi természetünk. Ezek vagyunk mi. Ezért mondta Pál: Mindent, ami bennem van, szemétnek tekintek. Én Krisztusban vagyok (lásd Fil 3,8). Mert minden, ami természetünkönél fogva vagyunk, az Jákób, és Isten nem áldhatja meg Jákóbot. Jákóbnak meg kell halnia, és Isten megérinti őt, hogy meghaljon. Jákób azt mondta: az én nevem a ravasz, a csaló, az aljas, az elnyomó és a megtévesztő. „A nevem Jákób.” Mi is, amikor elérkezünk arra a pontra, amikor már tudjuk a nevünket, tudjuk, hogy mik vagyunk, és összetörünk az Úr előtt, akkor Jákóbbal együtt felfedezzük, hogy az összetöretés áldást hoz magával. Az Úr így szólt hozzá: Mostantól fogva új neved lesz: Izráel, Isten fejedelme lesz a neved (lásd 1Móz 32,28). Mennyire szeretett volna fejedelem lenni: ellopta az elsőszülöttségi jogot, és sok vagyont és befolyást szerzett! Fejedelem akart lenni, de nem lehetett az, amíg Isten meg nem érintette és össze nem törte. Aztán összetörtén szorosán megragadta Istent, és azt mondta: „Nem engedhetlek el, amíg meg nem áldasz engem.” Ekkor Isten megérintette őt, és így szólt hozzá: „A te neved Izráel lesz, Isten fejedelme.”

Mi is történt valójában? Ahogy ezeken a dolgokon elmélkedtem, összetört a szívem. „Szemtől szembe láttam Istent, és az életem megmaradt. És amikor áthaladt Penúélen, a nap feljött rá” (1Móz 32,30-31, KJV). Ó, barátaim, a halál éjszakájában minden elveszik, de reggel felkel a nap! Ami történik velünk, nem árt nekünk. Hanem az a döntő, ahogy hozzáállunk. Jákób küzdött, és Isten megérintette őt. Isten a legerősebb részét érintette meg, és másnap reggel „a nap feljött rá”. Feljött rá az áldás, az öröm, a békesség; megszabadult saját szíve zsarnokságától és megszabadult saját maga rabságából. És a nap feljött rá. Ó, szeretett keresztény testvérem, kész voltál-e valaha is arra, hogy Krisztussal együtt lemenj a halálba, hogy a feltámadásban előjőjj, és a nap felkeljen rád? A nap fölkel rá, és Jákób sántított a csípőjére. Sok évvel később lemegy Egyiptomba. Izráel, Isten fejedelme, sántít ugyan a csípőjére, de ő Isten fejedelme. Isten összetörte, hogy adhasson neki, levetkőztette, hogy betakarhassa.

De Jákóbnak ez még mindig nem volt elég. Hát nem furcsa? Először találkozott Istennel Bételben, és onnan Háránba ment. Találkozott Istennel a Jabbók-pataknál, és másnap azt mondta Ézsau, hogy menjen előre Szeirbe, és ő is jön majd utána. Ézsau előrement, Jákób azonban visszafordult, és felment Szukkótba, Sikem közelébe. Hát nem furcsa? Amikor meghalsz, azt mondog magadnak: „Ó, a halál elvégezte bennem a dolgát, soha többé nem fogok kísértésbe esni,” de már másnap kísértésbe esel, és ha olyan vagy, mint a legtöbbször, akkor végül Szukkótba jutsz. Jákób elment Szukkótba. De micsoda fájdalom az a fájdalom, amivel Istent megszorította és testvérét becsapta! Elment, letelepedett Sikem közelében, földet vásárolt, és elkezdett elvegyülni az ottani emberek között. Talán az egyik felesége azt mondta neki: „Milyen szép itt! Tanulhatnak a gyerekeink, lépést tarthatnak a divattal, és minden itt van a közelünkben.” És ott maradtak, amíg egyszer Sikem fia ki nem jött, és meg nem látta Dínát, a lányát. Egyetlen lányát tönretették, boldogsága elszállt, összetört, fiai pedig bosszúból gyilkosok lettek. És mindez azért történt, mert Jákób nem engedelmeskedett Istennek, és felment Szukkótba.

De Isten még mindig szerette őt. Milyen kegyelmes Isten! Már régen el kellett volna hagynia őt, és régen el kellett volna hagynia téged, és régen el kellett volna hagynia engem. De Isten Jákóbban mutatta meg kegyelmét. Nem hagyta el, de le kellett aratnia, amit vetett. Dínát tönretették, a fiai pedig gyilkosok voltak. Végül Isten ismét közel jött hozzá. Az 1Mózes 35. fejezetében tehát azt olvassuk, hogy „Isten ezt mondta Jákóbnak: Kelj fel, eredj föl Bételbe, és ott telepedj le.” Kelj fel, és menj fel Bételbe! Ott kellett volna maradnia, nem kellett volna onnan elmennie, de ő elment Háránba, és Lábánnak szolgált, majd Szukkótba ment, és a saját családját szolgált. De most Isten azt mondja neki: Kelj fel, menj vissza oda, ahonnan jöttél, menj vissza Bételbe. Menj vissza Bételbe! Isten emlékeztette őt ígéretére, amelyet Jákób tett neki, de amit megszegett: azt mondta, hogy szolgálni fogja Őt, de nem azt tette. Emlékeztette őt Isten neki tett ígéretére is, amelyet Ő be is tartott: Én megtartalak téged, megáldalak benneteket, előtted megyek, és a bátyád nem fog bántani téged.

Aztán Isten Igéje megdorgálta őt, amiért bálványokat engedett be a házába: a szemek kívánságát, a test kívánságát és az élet büszkeségét. Jákób tudta, hogy ott vannak. És bár szövetséget kötött, hogy az Úr lesz az ő Istene, tudta, hogy családjá a bálványimádás felé fordult. De most valami történt. Minden tekintetben összetört, sántított a csípőjére - megismerte a kereszt munkáját. De ez nem volt elég. Ezért mondja azt a családjának: „Hozzátok ki a bálványaitokat! Elég volt! Ez a ház olyan ház lesz, amelyben az Úr uralkodik. Végeztünk! Hozzátok ki őket!” Átadták tehát Jákóbnak a fülbevalókat és bálványait, és Jákób eltemette őket. Nem volt rá mód, hogy beolvassza őket, semmit sem tudott kezdeni velük. De meg kellett szabadulnia azoktól a dolgoktól, amelyek megszorították Istent. Ha vissza akarunk térni Bételbe, nekünk is el kell távolítanunk az életünkben mindent, ami Istent bántja. Ki kell vinnünk és el kell temetnünk őket, mint Jákób tette.

Ezután elment, és attól a pillanattól kezdve Isten áldása volt rajta, mert azt olvassuk, hogy az ország lakóinak szíve, akik látták Jákóbot elhaladni, rémülettel telt meg. Jákób, aki korábban rettegve menekült először testvére, majd Lábán elől, miután találkozott Istennel, azt tapasztalta, hogy az ország népei rettegve menekülnek előle. Ó, micsoda kinyilatkoztatás a szívünknek, amikor látjuk, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy Jákób engedelmeskedni kezdett Istennek, Ő áldani kezdte őt. Jákób tehát visszatért Bételbe, arra a sivár, kopár, sziklás helyre. De ez volt az a hely, ahol Isten találkozott vele, amikor Jákób ott volt lent a földön, a porban. Ez az a hely, ahová Isten újra el akar vinni minket - vissza Bételbe.

Az Úr ismét megjelent Jákóbnak. Ó, ha belegondolok: megjelent neki az Úr! Mindez idő alatt hallotta az Úr szavát, de nem jelent meg neki újra. Látta őt a létra látomásában, és találkozott vele a Jabbók-pataknál, de most ismét megjelent neki az Úr. Gondoljunk bele! Háránban töltött évei mind

elvesztek. Igen, dolgozott, sőt, keményen dolgozott, de nem a megfelelő gazdának, nem a megfelelő módon, és nem a megfelelő fizetésért. A Háránban töltött majdnem húsz év tehát elvesztegetett idő volt - „fa, széna, pozdorja” (1Kor 3,12). Aztán Szukkótban földet vásárolt, és megművelte azt. Dolgozott, de nem jó irányítás alatt és nem jó cél érdekében. Ez is csak „fa, széna, pozdorja” volt. A Zsidókhöz írt levél 11,29 szerint: „Hit által keltek át [Izráel fiai] a Vörös-tengeren,” a következő vers pedig így szól: „Hit által omlottak le Jerikó kőfalai” (Zsid 11,29-30). A pusztában töltött negyven év nincs följegyezve, mintha hiábavaló lett volna, mert nem hitben jártak. Hasonlóképpen, Jákób életének minden addigi éve csak „fa, széna, pozdorja” volt.

Mennyi a te életedben, ami fa, széna és pozdorja? Dolgoztál, szolgáltál, de rossz urat szolgáltál, rossz célért, rossz fizetésért. „Fa, széna, pozdorja.” Semmi eredménye. Semmi, ami maradandó. De most Jákób visszatért. Visszatért Bételbe, vett néhány követ, emlékoszlopot épített, imádta az Urat, olajat öntött rá és bocsánatot kapott. Megbocsátást kapott, mert visszatért Isten házába. Isten kinyilatkoztatta magát neki, és így Jákób új nevet adott Istennek: Él Soddáj, az Isten, aki elég. Elég volt neki. Jákóbnak nem lett volna szabad elhagynia Bétel városát. Isten elég lett volna neki, hogy megvédje őt Ézsautól. De elmenekült, a saját kezébe vette a dolgokat, megpróbálta a saját útját járni, a saját vagyonát hajszolni; ő volt Jákób. De most már Izráel volt, és mivel Izráel volt, felfedezte, hogy Bételben Isten Él Soddáj. A többire nem volt szükség. Minden más értéktelen, hiábavaló, haszontalan.

Így fedezte fel, amit a 16. vers mond: „És elindultak Bételből, és csak egy kis út volt hátra Efratáig” (1Móz 35,16, KJV). Bétel jelentése: *Isten háza*, Efrata jelentése pedig *a kenyér háza*, amely csak egy kis távolságra van a megbékélés helyétől. Csak egy kis út van még tovább a megbocsátás helyétől. Csak egy rövid út van hátra a helyreállított közösség helyéig. Csak egy rövid út van hátra a táplálkozás helyéig, a beteljesedés helyéig, az erőforrás helyéig. Úgy találta, hogy Bételből csak egy kis út volt még Efratáig. És mégis olyan nagy utat tett meg, olyan keményen próbálta megtalálni a beteljesülést, és nem találta meg.

Szeretteim, keljünk fel ma, és térjünk vissza Bételbe. Nincs semmi Háránban, és Szukkótban sincs semmi. A Jabbok patakánál csak halál van. Ne maradjunk ott. Térjünk vissza Bételbe, vissza Isten házába, vissza az Istennel való osztatlan közösségbe; vissza az örömhöz, amelyet egykor ismertünk, vissza az efratai kenyérrel való táplálkozáshoz. Keljünk fel, menjünk fel Bételbe, és lakozzunk ott. Imádkozzunk.

Atyám, itt állunk előtted, az örökkévalóság felé tartó férfiak és nők egy csoportja. Mindannyian Jákókok vagyunk, egyikünk sem mutathat ujjal a másikra, és mondhatja: ő Jákób! Mi mindannyian Jákókok vagyunk. Ismerjük a szívünket, és Pállal együtt mondhatjuk: „Mert tudom, hogy bennem (vagyis az én testemben) semmi jó nem lakozik” (Róma 7:18, KJV). Uram, milyen fáradtságosan kerestük a jólétet, a békét, a fejedelmi pozíciót Háránban, az örömet Szukkótban, de hiába. Kegyelem Istene, Te tusakodsz népeddel, Te tusakodsz velünk, hogy megérints, megsebezz, összetörj, és a halál helyére juttass minket, hogy megváltoztasd a nevünket, ahogyan megváltoztattad szívünket. Kérünk Téged, Urunk, hogy mindannyian, akik valaha is eljutottunk már Bételbe, és megismertük a megbocsátást, láttuk Jézus Krisztust, mint a mennybe vezető létrát, és megfogadtuk, hogy Urunkként szolgáljuk Őt, és megváltoztattuk a hely nevét Lúzáról Bételre, de akik Háránba, Szukkótba mentünk, Urunk, kérünk, ébreszd fel a szívünket! A pusztulás, a nyomorúság, a fájdalom, a sebek, amelyeket magunknak és Neked okoztunk, túl sokba kerültek. Helyezd ma szívünkbe a szent, mennyei vágyakozást, hogy visszatérjünk Bételbe, a megbocsátás, a gyógyulás helyére, és Efratába, a kenyér házába. Jöjj elénk, Uram, várunk rád. Nem szolgálhatunk Neked Háránban, csak egyedül Bételben. És Te vagy Él Soddáj. De Te csak Bételben fogod kinyilatkoztatni magadat mint Él Soddáj. Ezért kérünk

Téged, a kegyelem Istenét, hogy vezess vissza mindannyiunkat Bételbe. Halljuk, hogy hívsz minket, ahogyan Jákóbot hívtad: „Kelj fel, menj fel Bételbe, és lakj ott. Menj fel az összetöretés helyére, a bűnbánat helyére, menj vissza a kezdet helyére. Az első cselekedeteket tedd, és lásd meg, hogy Én nem változtam meg. Nagyon gazdag áldásaim vannak számodra.” Szólj, Mennyei Atyánk. Annyi mindent akarsz elvégezni bennünk! Annyi áldást akarsz adni nekünk! Ó, Él Saddáj, Él Saddáj, Isten, Aki elég, találkozz velünk és vigyél vissza minket Bételbe!

Mit fogsz tenni? Visszamész Bételbe? Felismerted magad valahol ezeken a leírt helyeken? Ha úgy érzed, hogy Isten most szólt a szívedhez, akkor ott, ahol vagy, térdelj le és imádkozz, és Isten találkozni fog veled. Megteszed most rögtön? Tedd meg még ma, ne várj tovább! Menj vissza Bételbe!

Atyánk, köszönjük Neked és dicsőítünk Téged, hogy Te vagy a minden kegyelem Istene, és hogy a Te kegyelmed elégséges, és a te erőd az erőtlenségben ér célhoz (2Kor 12,9). Kegyelmed elég a megbocsátáshoz, a megtisztuláshoz, a helyreállításhoz. Uram, Te minden egyes szívet ismersz. Te ismered azoknak a szívét, akikhez most szóltál, és akik meghallották a hívásodat, hogy térjenek vissza Bételbe, és akik haza fognak térni és azt mondani: Ó, miért is nem figyeltem Istenre, miért nem mentem vissza, miért nem rendeztem el, amit el kellett volna rendezni? Uram, a kegyelem Istene, Te ismersz minket. Kérünk, jelentsd ki magad nekünk mint Él Saddáj. Találkozz velünk, és vigyél minket tovább! „A békeesség Istene pedig, aki örök szövetség vére által felhozta a halálból a juhok nagy pásztorát, Jézust, a mi Urunkat, tegyen képessé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálva bennünk, ami kedves előtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.” (Zsid 13,20-21).

~ ~ ~